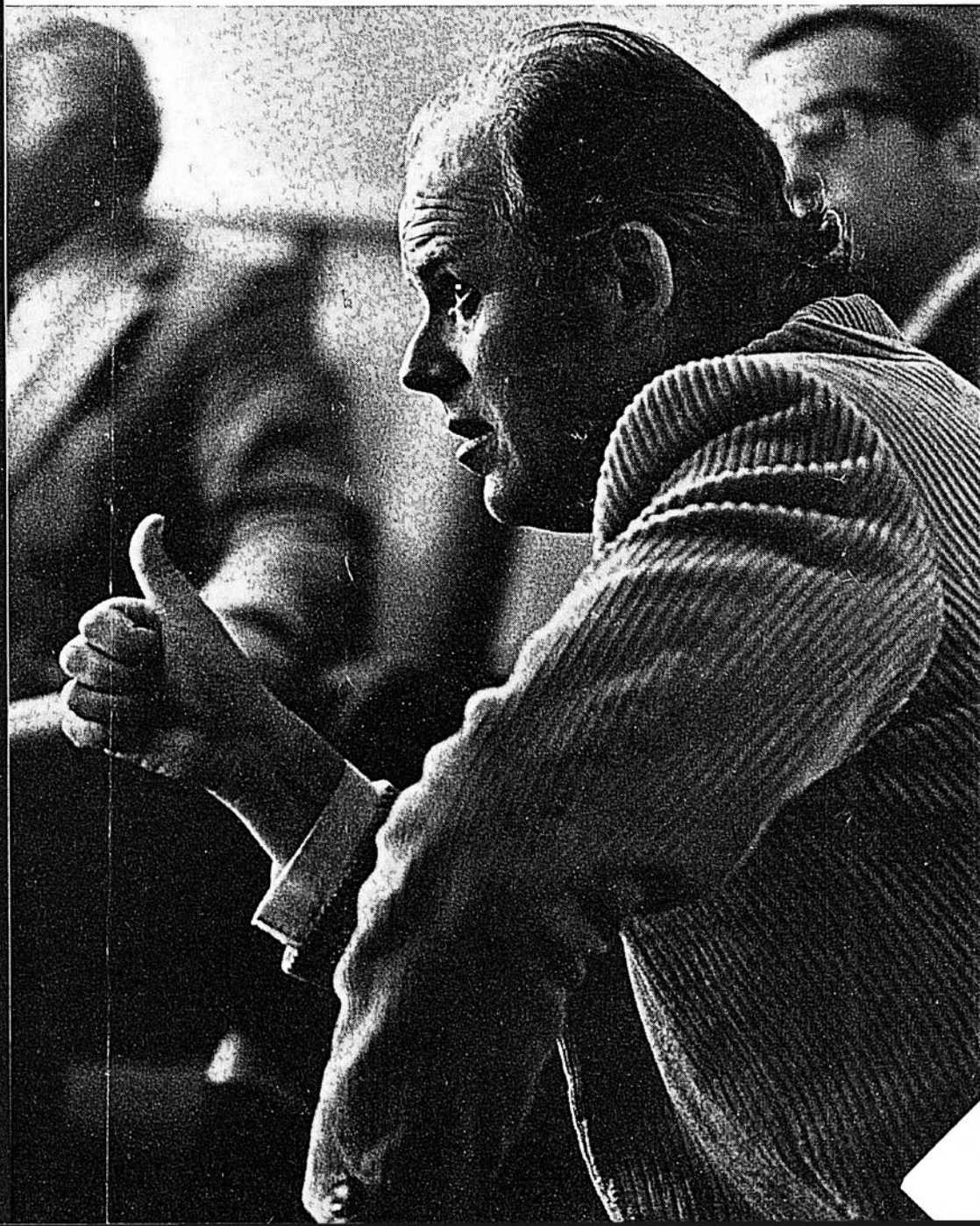

ny

världsbild

TIDSKRIFT FÖR
MORALISK
UPPRUSTNING

NR 9 1972

TIDSKRIFT FÖR
MORALISK UPPRUSTNING

Utgives av IDÉ och KULTUR
Utkommer en gång i månaden

Nr 9 — 1972

I redaktionen
Finn Harald Wetterfors
Jan Franzon
Gunnar Wieselgren
Lennart Sjögren ansvarig utgivare

Nordiska medarbetare
Einar Engebretsen Norge
Keld Jørgensen Danmark

PRENUMERATIONSPRIS
per kalenderår (12 nummer)

Sverige kr 25 —
Danmark dkr 32 —
Finland mk 20 —
Norge nkr 30 —

Losnummerpris 2 —

SVERIGE

Sveavagen 346 tr 111 34 Stockholm
Postgiro 70 61 90 6 Tel 08/10 34 56

FINLAND

Postgiro 11 20 95 Helsingfors

NORGE

Sophus Lies gate 5 Oslo 2
Postboks 1243 Vika Oslo 1
Postgiro 12 579 - Tlf 56 34 14

Fotografier med tillstånd av
sid 8—9 Gamma

© NY VARLD I BILD

Tidskrift för Moralisk upprustning

Tryck Br Tengs Oslo

Omslagsbilden

Otto Wulff, parlamentsledamot (CDU) i tyska förbundsrepubliken, besvarar en av de många penetrerande frågorna ställda av ungdomar från olika delar av världen. Se vidare artikel sid 5—7

Ett sanningsord

Alexander Solsjenitsyns Nobeltal har publicerats i västerländsk press. Det tal som aldrig blev hållet, offentligt eller privat, har blivit något av «en ropandes rost i oknen»

Ropet tränger genom väggar och fönster i vart samhälle, rätt in till det som Solsjenitsyn kallar en «avundsvard valfardsfrihet». Det är oroande, obekvämt uppförande

Det egendomliga med ropet som vi hör, är att det varken tycks komma från vanster eller hoger, varken från väst eller öst. Det är bara en mänsklig rost, en djup rost som talar ur lidande men utan bitter anklagelse. Den kommer från någon som riskerar allt vi vanligen sätter högt i livet. Den rostens klang måste man lyssna till, var man än är

«De senaste decennierna,» säger Solsjenitsyn, «har mänskligheten omärkligt och plötsligt blivit enhetlig — hoppingivande enhetlig och riskabelt enhetlig.» Men våra vardeskalor har inte kunnit bli enhetliga, absoluta. «Med övertygelse domer vi hela världen efter vår hemmaskala.» Vi tycks ha en skala för narhandelser och en för fjarrhandelser. På något vis har vi tappat formagan att kanna och leva med i de lidanden och de oforrätter som träffar andra, långt ifrån oss själva. «Men för mänskligheten som helhet, hopklamd till en enda klump, hotar en sådan omsidesig oformåga att förstå med en snar och våldsamt undergång.»

«Münchenandan är valfardsmanniskornas viljesjukdom, ett vardagstillstånd för dem som hangett sig åt - - det materiella tillståndet som den jordiska tillvarons främsta mål. Människor av den sorten - - väljer passiviteten och reträtten, bara deras invanda liv får fortsätta. Men det reder sig aldrig. Modet och övervinnet kommer till oss först då vi är beredda att offra.» Det svider att hora. Men tankar som av egen klarhet och sanningshalt når fram måste få svida.

ETT ENDA SANNINGSORD UPPVAGER HELA VÄRLDEN. I det ryska ordspråket har Solsjenitsyn summerat sin egen livssyn och sin appell till världen. Hans tal kommer att räknas — beroende på utgångspunkten — som ett stycke litteratur, en profeta, ett historiskt dokument eller en besvarande handling.

FRÅGA Varför orsakar statistik över inflationen ständigt lika mycket uppståndelse?

SVAR Först och främst, tror jag, därför att folk tror för mycket på ekonomiska prognoser. Alla vet att den engelska regeringens förutsägelser mycket ofta slår helt fel, och deras prognoser bara sällan besannas. Det är speciellt svårt att se in i framtiden om man har inflation, därför att detta fenomen framkallar fruktan och andra känslor som är svåra att förutse. En regering som tvingas avge därför att dess prognoser inte slagit in har alltså fallit på en fråga som ligger utanför dess makt att kontrollera.

FRÅGA Finns det något effektivt botemedel mot inflation? Eller kan en mild inflation vara bra, som en del människor hävdar?

SVAR Vi kommer aldrig att kunna stoppa inflationen om vi tror att den är en liten isolerad skavank på ett i övrigt perfekt samhälle. Faktum är att tar vi itu med inflationen måste vi gå direkt på vårt samhälles fundamentala drivkraft och motivering. Sanningen om Europa är att våra länder styrs av pengar. Vi vill inte ha mycket, bara lite mer. Människors tankande rör sig mer och mer kring pengar. Samhällets grundläggande drivkraft har blivit begär. Vi måste inse att inflationen är ett ideologiskt vapen. Att uppmuntra självishet är ett bra sätt att undergräva samhället, vare sig det gäller självishet i fråga om sex, eller självishet i fråga om pengar. Och det är detta västerlandet står inför nu.

Personligen föredrar jag en lätt inflation framför deflation, helt enkelt därför att i tider av deflation blir många människor lidande, både när det gäller arbetslöshet och allmän levnadsstandard. En inflation på mellan 1 och 2% tror jag vore bra.

FRÅGA Hur kan vanliga människor bidra till att bekämpa inflationen?

SVAR Jag är en vanlig människa, och jag kan bara tala för mig själv. För några veckor sedan lopp

Graham Turner, engelsk kolumnist under fem år BBC:s ekonomiske korrespondent i London, ger här sin syn på ett av västerlandets kvistigaste problem, inflationen.

'Vi vill inte ha mycket bara lite mer'

te ett kontrakt ut som jag hade med en engelsk tidning. Vi diskuterade igenom villkoren, och jag sa till min uppdragsgivare: Priser har gått upp med 10%. Vore det då inte rimligt att jag fick 10% pålopp? Jag klarar mig bra utan de där pengarna, och jag insåg att mitt krav var en del i inflationsspiralen. Jag fattade ett enkelt beslut att säga till min chef att jag inte ville ha någon löneökning, och tala om varför. Men jag tror att varje enskild människa kan se i varje situation vad som är möjligt för honom att göra.

FRÅGA Hur kan bra initiativ av

individer ha någon effekt på situationen som helhet?

SVAR Individer kan ta initiativ som ger begränsade resultat. En byggmastare som bestämmer sig för att inte spekulera i mark, eller en företagare som anstränger sig att hålla sina priser nere, kan ha stor inverkan. Eller husmodrar som bojkottar varor med klart inflationistiska priser. Men om något slutligen skall kunna göras åt inflationen måste vi nå människor med makt i samhället, i detta fall arbetsgivare och fackförningar. Regeringen kan tvinga fram en nedfrysning, men allt som

Maurice Mercier

Militant arbetarledare

Hundratusentals textilarbetare i Frankrike har i hög grad en man att tacka för de avtal de idag arbetar under. Den mannen är Maurice Mercier, intill nyligen generalsekreterare för franska textilarbetarförbundet (Force Ouvrière). Genom de förhandlingar han förde 1953 för sitt förbund tillförsäkrades de då 520 000 medlemmarna en realinkomst med 8% årlig höjning samt andra arbetsvillkor, som då lag för sin tid. Denna stegring har hållit i sig trots att textilindustrin under dessa år gått starkt tillbaka i Frankrike.

Dessa avtal var ett resultat av en ny anda inom textilindustrin, särskilt i Nordfrankrike. Mercier hade en stor andel i att den växte fram.

1951 besökte han industrier runt om i Frankrike i syfte att få dem att sända delegationer till världskonferenserna i Caux. 80 delegationer kom. Det blev senare om-

vittnat att dessa konferenser bidragit mycket till ett formanskligande av förhållandena inom industrin och till en större målsättning — förutsättningen för de ovan nämnda avtalen.

Mercier, som dog i början av augusti, var en militant arbetarledare hela sitt liv. Under kriget var han en av ledarna i den franska motståndsrörelsen. Den tidigare delen av sitt liv vigde han åt kommunismen. När han lärde känna Morahsk upprustning 1950 var det globala perspektivet och lidelsen för social rättvisa därför ingenting nytt för honom. Men han fann ett sätt att rada bot på den mänskliga egoism och de fördomar han funnit i alla läger. Och han satsade de följande 22 åren på denna möjlighet inte bara inom sitt eget område utan i insatser med Morahsk upprustning i Indien, Amerika och många europeiska länder. På det sättet fick han betydelse långt utöver sitt eget land.

► hander är att inflationen går så mycket fortare i höjden efter att Industrins parter måste börja handla gemensamt. Jag tror att de kommer att göra det först när de ser inflationens ideologiska betydelse, dess effekt i samhället. Var-

ken arbetsgivare eller arbetare önskar ett samhälle som styrs av begär, fruktan och pengar. Det hjälper ingen människa.

FRÅGA Utgör Morahsk upprust-

ning ett svar till inflation?

SVAR För det första tar Morahsk upprustning itu med människors djupaste motiv. Valgorenhet biter inte på inflation, vi måste finna ett svar till mänsklig själviskhet.

För det andra belyser det inflationens ideologiska betydelse. Många människor i ansvarsfulla ställningar är oroade av inflationen därför att den skadar deras intressen. Hur påverkas min industri, min fackförening, min regering? De har en mycket begränsad uppfattning om inflationens effekter. Morahsk upprustning visar på de djupaste verkningarna. Ett samhälle dominerat av pengar och begär. Dessa två ting är problematiska i alla samhällen därför att de har sin rot i människans natur.

Det genomsjälviska samhället kommer att rasa som ett korthus. Detta kommer att leda till en slutgiltig uppgörelse mellan den totalitära vänstern och reaktionen från höger. Mellan de båda kommer demokratin att klammas till döds.

Graham Turner tillsammans med sina barn i de schweiziska alperna

— Forekommer det ibland en konflikt mellan partilinjen och ert samvete? Vad gör ni då? — Detta var en av frågorna som ställdes till parlamentariker från olika länder i Europa. Tv Albert Dassie, Frankrike och Karl Mitterdorfer, Italien

Politiker från sex länder samlades i början av augusti till en konferens i Caux för att överlagga om gemensamma problem och erfarenheter i sitt parlamentariska arbete. Inbjudan kom bl a från den tyske förbundsdagsmedlemmen Adolf Scheu (SPD) «Ingen behöver mera hopp än politikerna, därför att de genom sitt arbete får mera kontakt med hopplosheten kring problemen i världen», sade Scheu i sitt hälsningsanförande. 14 parlamentariker deltog i dessa överläggningar.

Själv hade Scheu under ett tidigare besök i Caux insett att det var viktigare att rätt sker i världen än om en politiker vinner personlig framgång i sitt arbete. Den insikten hade redan haft stort in-

flytande på hans politiska verksamhet. Därför trodde han också att en konferens som denna kunde få vittgående betydelse, sade han.

Senare yttrade Scheu «Det är inte helgon vi behöver utan vanliga människor som gör en hederlig och saklig insats. Politiker som inte är skolade i konsten att förandra människor — utan att manipulera dem — kan vara hur effektiva som helst och ändå inte vara effektiva nog — En enda procent av parlamentsmedlemmar som är ledda av Gud och som vet vad de vill kan påverka situationen i vilket land som helst».

Under den vecka konferensen varade fick ungdomar från olika länder tillfälle att ställa många direkta frågor till de deltagande po-

litikerna. I den nedan återgivna intervjun svarade följande deltagare:

Albert Dassie, Frankrike, partilos

Karl Mitterdorfer, Italien, Sydtyrolska folkpartiet

Anton Skulberg, Norge, Senterpartiet

Johannes Østtveit, Norge, Kristelig Folkeparti

Adolf Scheu, Tyska förbundsrepubliken, SPD

Otto Wulff, Tyska förbundsrepubliken, CDU

Uppriktigt sagt...

Ungdom utfrågar politiker

FRÅGA

Forekommer det ibland en konflikt mellan partilinjén och ert samvete? Vad gör ni då?

Dassie Den frågan intresserar mig alldeles särskilt, eftersom jag lämnade det politiska parti jag tillhörde just därför att en konflikt förelåg mellan det som partiet sade till mig och det som samvetet dikterade

Mitterdorfer Varje politiker kan någon gång ställas inför den frågan och måste då ta konsekvenserna. Men man måste vara försiktig, innan man kallar någonting för en samvetsfråga. Ty det kan handa att man använder ett sådant argument för att överskyla beslut som harror sig från ens eget personliga intresse

Scheu I förbundsrepubliken har vi ett skydd för samvetet inskrivet i författningen. En av de viktigaste paragraferna lyder «Medlemmen i förbundsdagen är enbart ansvarig inför sitt samvete». Min erfarenhet är att den största svårigheten uppstår när det gäller en fråga som rör samvetet och samtidigt kräver att partiet håller samman. Då har vi å ena sidan solidariteten — om man så vill kan man kalla den ett stycke kärlek till partiet — å andra sidan samvetet. När det gäller en akta samvetsfråga är det alltid samvetet som avgör.

Skulberg Min erfarenhet är att man under alla omständigheter måste kampa för sin egen linje inom fraktionen. Man ser ofta problemen, innan de kommer upp, och man måste vara förberedd på dem och förbereda den egna fraktionen.

Østveit Jag är pacifist, men på mitt partis program står medlemskap i NATO och försvar. Av princip har jag under de sista sju åren rostat mot militärbudgeten. Men i dessa frågor är inte min inställning ett stort problem mellan mig och mitt parti. På grund av mina åsikter hade jag vissa svårigheter i valkampanjen, men de var inte utslagsgivande och valjarna förstod min inställning.

Wulff När det gäller en akta sam-

vetskonflikt, så följer jag naturligtvis samvetet. Men om jag har en annan mening än partiets majoritet och mitt samvete inte berörs så följer jag majoriteten av lojalitet och som demokrat.

FRÅGA

När jag tankar på situationen i industrin i mitt land England och i Nordirland, kan jag inte komma ifrån intrycket att parlamentsmedlemmarna är maktlösa inför krisen och att demokratien står på spel. Makten tycks ligga i handerna på dem som är beväpnade eller kontrollerar en militant fackförening i en viktig del av näringslivet. Vad känner ni om denna situation, och vad finns det för lösningar?

Mitterdorfer Mitt intryck från erfarenheterna i mitt land är att det parlamentariska systemet faktiskt befinner sig i en kris. Jag får ibland känslan att det parlamentariska livet inte tillräckligt hänger samman med det egentliga livet. En av orsakerna, kanske huvudorsaken, är att parlamentarikern är särskilt utsatt för faran att följa sin egen arelystnad och bara se saker och ting ur sin egen personliga synvinkel. Om detta är förklaringen till att 58 statssekreterare utnämns av den nuvarande italienska regeringen, må lämnas darhan.

Faran kan övervinnas om man kan asidosätta sina egna personliga önsknings. Det är inte lätt. Men personligen har jag dock nyligen haft en erfarenhet av hur det går till.

FRÅGA

Vad kan vanliga människor göra för att hjälpa er i er uppgift?

Østveit Jag tror att det basta medlet att undvika kriser och lösa dem är att de tysta massorna tar ansvar för problemen och engagerar sig i politiken och använder det parlamentariska systemet på bred front, så att många fler kan komma in och utöva inflytande på politiken. Vi influeras mer och mer av små ideologiskt extrema grupper som försöker att genom massmedia påverka det politiska handelseförloppet. Därför är det så viktigt att varje enskild person

uttrycker sin mening, så att vi får en tillräckligt bred basis för demokratiska beslut. I detta sammanhang är det viktigt hur ett parti organiserar sin egen partiorganisation, så att varje medborgare ser sin chans att vara med om att besluta.

Scheu Jag skulle vilja tillägga en vanlig enkel människa skulle ju en gång kunna komma på tanken att besöka en parlamentsmedlem, inte kräva någonting av honom, inte föra fram några önsknings eller bekymmer utan bara fråga

hur kan jag hjälpa till? (Kommentar från en annan politiker «Det skulle vara ett under»)

FRÅGA

Under de senaste två veckorna har i Caux har vi ofta talat om familjelivet. Dr Wulff, ni har kommit hit med er familj. Jag skulle vilja fråga. Är det möjligt att förena familjelivet med den politiska karriären? Vilka erfarenheter har ni?

Wulff En politiker som agnar sig

Ovan — Ungdomar från Frankrike, Schweiz och Holland lyssnar till svaren på sina frågor. Th — Parlamentariker från fem länder besvarar frågor. Fr v. Albert Dassie, Frankrike, Karl Mitterdorfer, Italien, Adolf Scheu, Tyskland, Johannes Østveit, Norge, Walter Gut, undervisningsminister för kantonen Luzern, Schweiz, Anton Skulberg, Norge och Otto Wulff, Tyskland.

at politik av arelystnad kan inte gora sin plikt mot sin familj Om man ar odmjuk nog att bara använda sina sakkunskaper dar de behövs, så tror jag att man kan forena politiken med sitt ansvar for den egna familjen Men man kan komma i konflikt nar ansvaret mot samhället ar större an ansvaret for familjen Problemet djup kan illustreras med ett exempel fran historien Attentatsmannen mot Hitler den 20 juli 1944 visste att om attentatet misslyckades, sa skulle också deras familjer gå under Men trots detta ansag de sin plikt mot fosterlandet vara större an plikten mot den egna familjen Jag tror att de gjorde rätt

FRÅGA

Monsieur Dassie, vad har gjort största intrycket på er i Caux?

Dassie Att parlamentariker från hela världen förstått att Gud kan inspirera dem, vilken politisk aspekt de an har Det ar en stor upptackt att se hur Scheu och hans kollega från oppositionen i Bonn, liksom vara bada norska vänner, ar forenade i samma ide

FRÅGA

Dr Mitterdorfer, vad ar det största dilemma ni hamnat i under er politiska karriär?

Mitterdorfer Det första, och verkligen svara problemet ar hur jag skall kunna forena politiken med ett sunt familjeliv Jag har tre sma barn Det äldsta ar 10 år gammalt

Det andra problemet eller dilemmat ar att besluta vilka uppgifter som ar verkligen viktiga och vilka uppgifter man skall stota ifran sig, utan att bry sig om vad man darigenom kan forlora

Scheu Jag vill tillfoga att sista numret av tidskriften «Der Spiegel» har en artikel om de tyska parlamentarikerna Femtio av dem har intervjuats De har 20 timmar for representation och två timmar for eftertanke i veckan Sammanlagt har de mer an 80 timmars arbetstid per vecka

FRÅGA

Englands utrikesminister har nyligen talat om att besluten om världens framtid mer och mer fattas i Asien, inte bara i Europa och Amerika Tar ni hansyn till detta i det politiska livet, och vilken roll ser ni for Europa i Asien? Och vilken roll spelar den tredje världen i era dagliga diskussioner och överväganden?

Scheu Tills jag forra året i Caux fick syn på de asiatiska problemen på ett mera gripbart sätt, in-

skrankte jag mig till att diskutera problemen med utvecklingsministern Men i grunden tankte jag att detta ar någonting som utskottet for utvecklingshjälp får ta hand om

Forst i Caux forra sommaren blev denna fråga någonting som dagligen ligger mig på hjärtat Det som gor det sa svart att begripa ar att den behandlas som en av många fragor Men vi måste forsta att fragan om hur den tredje världens problem skall lösas också bestämmer var framtid, Europas framtid Det finns ingen bättre informationskälla om den tredje världens verkliga problem an den vi upplever har i Caux

Mitterdorfer Jag skall aldrig glomma vilket intryck det gjorde på mig nar Rajmohan Gandhi for några ar sedan frågade mig hur långt vi kommit med lösningen på problemet i Sydtyrolen Han menade att lösningen på det problemet skulle kunna tjana som exempel for lösningen av liknande problem i Indien Jag hade aldrig förstått hur mycket dessa lander iakttar vad som sker i liknande situationer har i Europa — Nu vore det verkligen var uppgift att visa att man kan komma fram till fornuftigt samarbete tvärsöver nationella gränser

Den dramatiska historien
steg för steg hur en enskild
fransman lyckades
sammanföra FLN- och OAS-
anhangarna i staden Oran
Med hans egna ord
aterges här handlingarna
i den algeriska staden
för 10 år sedan

Ett inbörde

Algeriet har denna sommar firat tioårsdagen av sin självständighet. Åtskilliga tidningsartiklar har under den senaste tiden — ofta i motsäggande ordalag — återkallat provåren. Vi offentliggör här en berättelse om de handlingar som i juni 1962 ledde till slutet på fiendligheterna i staden Oran. Den gör naturligtvis inte anspråk på att belysa mer än en sida av ett sammansatt handlingeförlopp. Vi återger historien i samma ordalag som författaren, Jaques Clementin, skrev ner den för tio år sedan.

Från Caux till Algeriet

År 1948 kom jag av en handling till Caux. På den tiden låg jag vid krigshögskolan i Saint-Cyr. Jag hade fått syn på ett tjänstemeddelande där man sökte efter frivilliga för ett besök i Moralisk upprustnings centrum, och jag anmälde mig tillsammans med en kamrat. Trots en katolsk uppfostran hade jag ingen tro.

I Caux är tron något enkelt, och Guds närvaro är nästan fysiskt påtaglig i människornas ansikten och i platsens skönhet. De berättelser jag fick höra gjorde intryck på mig, och efter några dagar gjorde jag experimentet att lyssna till den inre rosten och att ratta till det jag tidigare i mitt liv gjort fel. Detta första steg ledde snabbt till andra. Jag accepterade på nytt moraliska principer och en tro på Gud, vars existens blev verklig för mig.

Under de följande åren gjorde jag militärtjänst i Frankrike, Indokina, Algeriet och Tyskland. Jag märkte att människor överallt är varandra ganska lika. Överallt lag okunnigheten om Guds bud i boten av de våldaktioner som vi blev beordrade att ta itu med.

Jag besökte Caux på nytt 1960 med min fru, innan jag återvände till Algeriet. Där beslutade vi tillsammans att göra allt för att ändra på den svåra situationen i Algeriet, vad det än skulle betyda för oss personligen, särskilt för min karriär i Algeriet. Sökte vi ha en öppen inställning till muhammedanerna och få kontakt med dem. På det sättet lärde min fru känna herr Afif i Sidi-bel-Abbes. Han var en hantverkare som kom för att installera en butagasbehållare i vårt hem. Medan han arbetade, började hon tala med honom om kriget och om hatet mellan europeerna och muhammedanerna. Han blev rörd över hennes öppenhet och började berätta om sin nationalistiska övertygelse, som flera av hans vänner delade med honom. Det var första gången han sagt något liknande till en europe. Vanligtvis när fransmannen förhörde honom nöjde han sig med att säga att allt var bra och att han inte sysslade med politik.

Vi bjöd in honom och hans fru och lilla dotter. Senare gästade vi dem, och så småningom uppstod det en verklig vänskap mellan våra båda familjer. Dessa till synes all dagliga handlingar skulle två år senare leda till upptagandet av förhandlingar som medförde ett slut på kriget i Oran-distriktet.

I maj 1962 skakades staden

Oran av en rad våldaktioner. Dusintals människor mördades dagligen. Explosioner och anlagda bränder horde till dagordningen.

Samma månad fick jag brev från en god vän, som var på en påskkonferens för Moralisk upprustning i Strassbourg. Han gav mig nyheter om konferensen och frågade mig om jag inte kunde göra något för Algeriet. Jag förde då befälet över en flygplans- och helikopterkontingent i La Senia-området nära Oran. Jag hade ingenting med politik att göra. Min fru hade rest tillbaka till Frankrike en månad tidigare, och jag såg ingen utväg ur den pågående konflikten. Detta skrev jag till min vän. Han skrev genast till-

Taggrådsbarrikad på en av Orans gator och ett europeiskt område

skrig upphör

Jacques Clement

baka «Gud har sakert en plan for Algeriet Du måste soka efter den » Med andra ord — jag måste tanka och be mycket En mycket enkel tanke dok upp i mitt huvud att fa ett mote till stånd mellan den algeriska befrielsefronten (FLN, Front Liberation Nationale) och den franska hogerradikala underjordiska rorelsen (OAS, Organisation Armee Secrete)

Till aktion

Jag var helt overtygad om detta och borjade tala med mina vänner om hur jag skulle kunna forverkliga tanken De flesta var skeptiska Men faltprasten pa min flygstation reagerade positivt och gav

mig namnen på två präster i sta'n. En av dem stod OAS nara, den andre muhammedanerna De borde kunna hjalpa mig

Jag besokte dem båda och lade fram min plan att ordna ett sammantraffande i Oran mellan OAS och FLN for att få ett slut pa massakrerna Båda hade lange sokt efter en losning De gick med på att traffas och i borjan av juni arrangerade de ett mote med FLN s muhammedaner i en forstad till Oran Det verkade otroligt, men motet gick fint Samtidigt fick jag tanken att på nytt kontakta min van Afif Jag hade inte hort av honom pa manader Jag for till Sidi-bel-Abbes och fann hans hus tomt och odelagt Ingen kunde saga var han fanns Jag skrev ett brev till hans tidigare adress Som genom ett under nadde honom mitt brev i Tlemcen, dit han hade flytt Jag sokte upp dem dar och fann hela familjen på nio personer sammanpackad i ett enda rum De hade forlorat allt Jag berättade for Afif vad vi holl på med och bad om hans hjalp att fa kontakt med hans vänner i ledningen for FLN

Afif var en troende muhammedan, vars andliga storhet alltid hade gjort intryckt på mig Omedelbart svarade han «Jag haller med er och skall gora vad ni ber mig om Jag har inget otalt med OAS-folket Det måste bli ett slut på våldsaktionerna Jag skall tala med nagra vänner om er plan for en forsoning

Ett isigt mottagande

Så kom det sig att några mannskor av god vilja som inte hade

någon yttre makt i juni 1962 forsokte astadkomma fred, medan våldet rasade i Oran Samtidigt var jag i Frankrike dar jag fått en dotter Jag anvande tillfallet att beratta for mina vänner om mitt forehavande Det faktum att de kande till mina planer hjalpte mig senare att inte ge upp dem Genom Moralisk opprustningskontor fick jag fatt på olika filmer som «Hamn i revolt» på franska och «Frihet» på arabiska

Innan jag atervande till Algeriet fick jag veta att jag hade blivit forflyttad till England for en fortbildningskurs Jag skulle infinna mig dar bara några dagar senare

Sedan flera månader hade jag vantat på den ordern Det var med latt hjarta jag gick i land i Oran, for jag visste att jag bara behovde stanna fyra dagar till i detta helvete

Jag återvande till Tlemcen, dar Afif och en av hans vänner, Bekkechi Mustapha forsakrade mig att de mycket snart skulle kunna ordna ett samtal mellan mig och FLN-ledningen Jag uppsokte en av prästerna i Oran annu en gång och visade honom filmen «Hamn i revolt» Den gjorde stort intryck på honom Jag forsokte få honom att gora mig bekant med nagon inom OAS Under tva dagar avbojde han och forsakrade mig att det i varje fall inte skulle leda någon vart «Oran ar på vag mot en katastrof, den ar oundviklig», sade han Jag svarade honom att

r uppdelade staden i ett muhammedanskt

Hur en enskild fransman lyckades ena FLN och OAS

▶ ingenting är omöjligt för dem som söker efter Guds vilja. Det skulle racka med tio rattfärdiga i Oran för att staden skulle räddas!

Antligen gick han med på det och tog mig till ett oansenligt kvarter, där jag skulle träffa någon som säkert kunde föra mig till OAS.

Det blev ett isigt mottagande, men mannen hade dock verklig tro. Han märkte att jag också hade tro och öppnade sig plötsligt för mig. Han medgav att han var lika förtrivlad som alla andra OAS-medlemmar. Ändå hade de hittills trott att de skulle utgå som segrare ur den här kampen. Han beslöt sig för att arbeta samman med oss och bad mig att söka upp honom igen.

Eftersom jag visste att jag bara hade fyra dagar kvar i Algeriet, sökte jag efter människor som kunde ta vid där jag slutade. Jag visade filmen «Hamn i revolt» i armeförläggningens biograf för några flygare, den katolske fältprästen och den protestantiske pastorn. I samtalet efter filmen bad jag dem om att de skulle sprida den anda i Oran som de hade sett i filmen. Flera sade sig vara beredda att göra detta. Jag tyckte att jag hade gjort ett utmärkt arbete och tyckte att jag kunde resa min väg utan samvetsförebärelser, eftersom jag efterlämnade många goda kontakter för mina vänner.

Under dessa fyra dagar tog jag mig regelbundet tid till att lyssna i stillhet. Jag hade lart känna den-

na vana genom Moralisk uppriktning och skulle aldrig ha klarat mig utan den i den förvirrade situation vi genomlevde. Det var sarskilt en tanke som växte sig allt starkare inom mig: «Det är du som måste föra det här arbetet vidare, inte andra.» Den passade mig inte alls, men hur mycket jag än stretade emot lämnade den mig inte. Till slut accepterade jag den.

Ovisshet

Samma kväll skulle jag ha flugit till England. Jag anmälde mig hos min överste och anhöll om att min förflyttning till England skulle uppskjutas på grund av lagets allvar. På eftermiddagen telefonerade jag till min fru i Frankrike för att tala om mitt beslut för henne. Jag uppfattade hennes rost mycket dåligt. Det lät som om hon var nere, och det var jag också.

På kvällen träffade jag en gång OAS-förhandlaren tillsammans med en ung flygare. Vi blev besvikna på honom. Han ansåg att det var omöjligt att arrangera en direktkontakt med OAS. Men biskopen av Oran borde i varje fall ha ett visst inflytande på vissa personligheter i staden. Han erbjöd sig att introducera oss hos biskopen. «Era ansträngningar är beundransvärda», tillfogade han. «Det är väl era ansträngningar lika mycket som våra», svarade jag. «Er insats är lika nödvändig som var. Människor döer dagligen och delar av staden brinner. Vi måste återställa kontakten mellan FLN och OAS, vad det än kommer att kosta oss.»

Mannen var skakad. Han grat

Oran 1962. Ett flygfoto taget av författaren under en rekognoseringstur av provinshuvudstaden och hamnen.

For honom betydde detta nederlag och slutet på OAS «Naturligtvis skall jag gora vad ni ber mig om, aven om det kommer att kosta mig livet», sade han «Så snart jag fått OAS' eller biskopens medgivande kommer jag att underätta er »

Foljande dag fick jag veta att översten hade avböjt min anhållan om att stanna i Algeriet och att jag kunde vanta mig fjorton dagars arrest, om jag inte lamnade landet samma dag

Personligen hade jag ingenting hellre velat än att bli fritagen från mitt uppdrag med hedern i behåll Visserligen verkade det offer jag gjort dagen forut vara riktigt och nödvändigt Men Gud är stor, sade jag till mig själv, han klarar sig också utan mig Jag packade ner mina tillhörigheter och bokade en plats på nattflyget till Paris

Fore avresan återvände jag till Tlemcen för att sätta en annan ung flygare, Louis Pourny, i kontakt med muhammedanerna, så att han kunde fortsätta samarbetet med dem Men av Bekechi fick jag veta att mina vänner just hade lyckats ordna en officiell inbjudan till mig från kommandanten för Wilaya V följande dag Wilaya V omfattade alla FLN:s trupper i Oran-distriktet Det var precis den kontakt jag hade vantat på Men överstens order stod fast, jag måste resa

Generalen

”Fortsatt, ni har mitt stöd”

Jag återvände till Oran, där man meddelade mig att jag absolut måste ta kontakt med OAS-mannen Vad han hade att säga mig var viktigt

For det första, biskopen erbjöd sig att ordna ett sammanträffande mellan OAS och FLN Han var villig att träffa mig

For det andra Följande dag hade man ordnat ett rendez-vous mellan mig och en representant för OAS på en bar

Alltså måste jag fatta ett beslut att stanna Men för detta be-

hovde jag generalens tillåtelse Han var den ende som kunde upphäva överstens order Men klockan var redan 1/29 på kvällen I vanliga fall skulle en kapten aldrig komma på tanken att uppsöka sin general vid den tiden Men det var det enda jag kunde gora Han informerades om mitt ärende Han tog genast emot mig Jag rapporterade för honom om mina åtgärder och att OAS, FLN och de religiösa ledarna var beredda att tillsammans försöka få fred till

na vanda den åt rätt håll Jag är beredd att med stöd av min auktoritet försöka få till stånd en försoning mellan FLN och OAS Sedan får vi se Det är bara karleken som kan hålla ihop våra mänskliga samhällen Där den saknas bryts de sönder »

Så kom dagen för vårt möte med Wilaya V

Vi fick träffa en politisk sekreterare för FLN och en aspirant för Algeriska nationella befrielsefronten (ALN, Armée de Libera-

Jacques Clementin tillsammans med sin fru under deras besök i Caux 1972

stånd Jag bad honom om tillåtelse att stanna i Oran Generalen lyssnade uppmärksamt och sade «Tank inte på utbildningskursen Ni kan stanna Fortsatt med vad ni håller på med Ni har mitt stöd » Jag fick stor respekt för denne man Trots det stora ansvar han bar lyssnade han på en vanlig officer som mig Genom ett försynens ingripande stod nu Oraniens militäre chef på vår sida, utan vilken vi knappast hade kunnat företa oss någonting

Från den stunden var min mission officiell, och handlingarna utvecklade sig snabbt Följande dag blev jag introducerad för katedralskolan dekan Denne tog mig till biskopen av Oran, som sade till mig «Jag vet att situationen i Oran är mycket allvarlig Men jag tror att människor av god vilja skall kun-

tion Nationale) Samtalet blev mycket långt men avbröts av måltiden som vi på arabiskt vis intog sittande på små mattor Vi satte allt av tro vi hade för att försöka få de två andra att förstå att Oran-distriktets framtid berodde på dem De rapporterade vårt samtal till överbefälhavaren för Wilaya V, och denne förklarade sig så småningom beredd att ta emot mig följande dag

Tillbaka i Oran fick jag veta att OAS ännu inte var positiva Inte desto mindre narmade vi oss målet Jag bad OAS-representanten att ge sina överordnade de senaste nyheterna och att säga dem att FLN-representanterna skulle infinna sig följande dag Denna dag, den 20 juni, återvände jag till Tlemcen och klockan fyra på eftermiddagen accepterade kommandan-

Saxat och citerat

DEM KUNDE FÖRÖVRIGT I BÖR-
JAN av 1960-talet då Tingsten gav
ut sina böcker om politikens avide-
ologisering ana att bara ett par år
senare ideologierna skulle leva upp
med våldsamt kraft och helt domi-
nera debatten i många ungdoms-
grupper?

Kjell Barnekow i Svensk
Kyrkotidning Nr 30 31 1972

ATOMKLYVNINGEN PRODUCE-
RAR en stor mangd energi. Stridig-
heter inom aktenskapet producerar
också en stor mangd energi.
Det finns något som producerar
t o m mer energi an atomklyvning-
en – och det ar fusion. När två ato-
mer blir en, ar den process som

producerar mest energi. Och det
kan vara en av de största hemlig-
hetererna, att aktenskapet om det
fungerar, ar den cell som kommer
att producera den största mangden
energi for att omskapa samhället

Pierre Spoerri i Caux som-
maren 1972

DET GÅR INTE ATT BYGGA BORT
sociala problem, yttrade ordforan-
den i kommunförbundets plandeleg-
ation, f kommunalrådet Torsten
Henriksson «Vi måste mobilisera
människor till ansvar for att kunna
lösa problemen», forklarade han

Sv D 17 8 72

Ett inbördeskrig upphör

ten for Wilaya V att komma till
Oran med två av sina adjutanter.
For sakerhets skull använde de
min helikopter. När vi tre kvart
senare flog över staden, kunde vi
fortfarande se de rykande brand-
hardarna. Jag bad Gud att hjälpa
oss, for jag hade tre officerare for
ALN med mig utan att veta om
OAS samtyckt till detta samman-
träffande.

När vi landade fick jag veta att
OAS hade accepterat. Motet hade
fastställts till följande dag. Sama-
da dag upphörde attentaten och
generalen avbröt de militära ope-
rationerna.

Det var den första etappen. Alla
vidare massakrer upphörde fak-
tiskt. Samtalen förlopte däremot
med växlande framgång. OAS ut-
färdade motsägande utrop, an-
om evakuering, strax därpå om
motstånd. De upphörde visserligen
med sina angrepp på muhammeda-
ner och på polisen men fortsatte
sina förstörelseaktioner och ho-
tade med att förnta hela staden
om inte deras villkor uppfylldes.
Flera skolor, rådhuset och några
andra offentliga byggnader bran-
des ner.

Jag tog personligen inte del i
samtalen men manade hela tiden
till besinning och försoning. Jag
fick hjälp av en medarbetare inom
det offentliga informationsvasen-
det, en universitetsstudent som
gjorde varnplikten och som ge-
nom omständigheterna hamnat
där. Det var tack vare hans an-
strängningar som filmerna «Hamn
i revolt» och «Frihet» visades på
TV.

En blå Peugeot 404

Tidigt på eftermiddagen den 28
juni beordrades jag till generalen
i La Senia. Han och poliskommis-
sarien hade tillsammans beslutat
att tiden var inne att astadkomma
en försoning mellan den europeis-
ka och arabiska befolkningen i
Oran. I det syftet ville de kalla in
inflytelserika borgare i staden till
ett möte i stadshuset. Jag fick or-
der om att bege mig till Tlemcen
och att ta med mig ledarna for Wi-
laya V till detta möte klockan sex.
Det verkade helt omöjligt «Ni gör
det», befälde generalen.

Högkvarteret for Wilaya V s
generalstab var hemligt. Det fanns

ingenting som tydde på om det låg
i Tlemcen, Arzew eller Oran. Och
även om jag hade kunnat spåra
upp det — vad var det som garan-
terade att de skulle acceptera min
inbjudan? Jag hade ju inte varit i
kontakt med dem på mer än en
vecka!

Det var meningslöst att bege sig
till Tlemcen, for tiden räckte inte
till. Jag visste inte vad jag skulle
göra och beslut mig for att lagga
saken i Guds händer.

Jag for först till Ville-Nouvelle
i Oran och lämnade på flera plat-
ser meddelande till zonkommun-
danten Si Bakhti med begäran att
han skulle infinna sig klockan sex
i idrottshallen. Ingen hade sett ho-
nom eller visste var han var.

Klockan var redan sex. Jag be-
slut mig for att på måfå återvan-
da till ALN s kommandopost i
Lamurkvarteret. Men där blev jag
inte alls välkommen. Man förstod
inte vad jag ville, och mina frågor
tycktes bara vackra misstro. Jag
var redan på väg tillbaka, när en
blå Peugeot 404 stannade bakom
mig. Ur den steg Si Bakhti och två
av hans adjutanter. Han hade just
återvänt från en resa i det inre av
landet och hade ingen aning om
vad som hade skett under hans
frånvaro.

Forts sid 14

Hört i Caux

EN DELEGATION på 23 japaner anlade till Caux i augusti. Ledare för gruppen var dr Minemura f.d. professor vid Keio universitetet (andre t.h. om bordet). Under deras besök var det särskilt frågorna om familjens uppgift och plats i nationen och fredens bevarande i världen som fängade deras intresse. Efter Caux besökte gruppen flera andra länder i Europa, bl.a. Sverige och Norge, där de tog kontakt med människor som de lart känna i Caux.

BANTUSTAN-STATEN i Sydafrika fick internt självstyre den 1 augusti i år. Samma dag yttrade fröken Mzazi, ordföranden för de afrikanska kvinnornas nationalråd och ledamot av rådsforsamlingen i Bantustan, i Caux. «Detta är en handelse som jag har sett fram emot i alla dessa år. Samtidigt hoppas jag att rådsforsamlingen går framåt och gör Moralisk upprustnings fyra absoluta normer: arlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek till sitt motto. Jag har upptäckt att hat inte hjälpt oss. Caux är som en fontän som varje människa kan dricka ur. Jag vill att alla skall veta att jag idag gläds åt att vara fri därför jag lamnat hatet bakom mig.»

EN WALESISKA «Vi vet att vi aldrig kan bli oberoende av engelsmannen, men vi vill ha rätten att leva i harmoni med dem som jämlikar och dela både rättigheter och förmåner.» Under dagarna i Caux ha-

de hon lart sig att inte bara tanka på Wales utan också tanka på att det finns en värld utanför, sade hon.

EN ENGELSMAN född i Wales talade omedelbart efteråt. «Jag känner mig djupt skamsen över det som nu sker i Irland beror på det som vi behandlat i Irland under århundraden — men vi har gjort samma sak med walesarna.»

BUDSKAP TILL GENERAL AMIN

Asiater, afrikaner och europeer från länder i brittiska samväldet har sändt ett telegram till president Amin i Kampala i vilket de betonar vikten av att Uganda, Indien och Storbritannien gör något tillsammans i «samvaldesandan» för att lösa problemet med asiaterna i Uganda — Initiativet till telegrammet togs av en nigeriansk läkare som deltog i konferensen i Caux.

En av undertecknarna, Donatus de Silva från Sri Lanka (Ceylon), sade vid det möte varifrån telegrammet sändes: «Vi asiater talar mycket om kolonialism och imperialism, men vårt sätt att leva innebär inte alltid något alternativ till det. Vi börjar förstå att imperialism och kolonialism inte bara utmärker en klass eller en ras. Vi asiater har rest till Afrika och tagit med oss vår självviskhet. Låt oss nu tillsammans ta itu med sociala orättvisor,» sade han.

TELEWOTKIBIGN

— DU MÅSTE BLI ANNORLUNDA — är rubriken på ett skådespel som elever vid en etiopisk skola skrivit, i vilket de dramatiserar sina egna upplevelser. Rektorn på deras skola gav dem en hel eftermiddag fri för första föreställningen, så att alla elever och lärare fick möjlighet att se det. Skådespelet har senare visats på andra skolor i staden.

MANNISKAN OCH DESS REGERING

Paul Lapun, gruvminister i Papua-Nya Guinea, sade nyligen i ett tal: «Vårt land och dess folk behöver bra och ärliga människor som leder det. Inte bara i regering utan i andra arbeten också — missionsarbetare, läkare, lärare — i vilket arbete som helst. Tror ni jag vill ha en storskravlare till bas, regering eller kung? Nej! Jag vill ha en bra människa till bas. Det är viktigt att tala om dessa saker. Av en bra regering följer inte bra människor. Det är bra människor som åstadkommer bra regering.» Talet hölls i samband med att en ny bok om Moralisk upprustning lanserades i huvudstaden Port Moresby.

Ett inbördeskrig

Jag berättade genast för honom om mitt uppdrag «Varför skall just jag komma», frågade han «För att astadkomma ett verkligt avtal är det nödvändigt med en militär som ni, som har auktoritet nog att sätta det i verket», sade jag till honom

Bakhti såg ut att vara trott och dåligt förberedd för ett sådant möte Men han tänkte ett ögonblick och sade se'n «Nåväl, jag kommer Mina adjutanter följer med mig och på vagen plockar vi upp ytterligare några medlemmar av medlingskommissionen »

Vi för langs Herriot-boulevarden På order av Bakhti steg fyra medlemmar av medlingskommissionen in i min bil och sa sätte sig de båda fordonen i rörelse mot den europeiska stadsdelen

Nu hade jag de viktigaste militära och civila ledarna för det muhammedanska upproret i Oran tillsammans Vi närmade oss stads- huset, där vi vantades av topparna för den europeiska befolkningen i staden Sedan månader tillbaka hade ingen muhammedan kunnat ta sig fram genom denna del av staden ostraffat Mina foljeslagare visste detta mycket väl De bar inga vapen och hade inget militärt skydd

”För oss är ni alla algerier”

Vi svangde upp framför stads- huset Några av dessa muhammedaner satte fötterna i det huset Klockan var redan 1/2 7 Man vantade på oss och vakterna förde oss till den stora salongen Bakhti och hans foljeslagare gick genom de stora svängdörrarna

Mitt emot dem såg jag borgmastaren, biskopen, de ledande borgarna i staden Atmosfären var allvarlig och spänd Inom några få ögonblick skulle kriget i Oran ha

upphört Bakhti började tala «Jag har vantat på den här stunden i sju år», sade han «För oss är ni alla algerier Vi är beredda att lik- som tidigare ta emot er hos oss och att själva komma till era bostadsområden Låt oss inte mer tala om vad som varit Algeriet kan inte bestå utan den europeiska minoriteten Den som inte inser det är blind »

Aven biskopen och flera andra talade, och spänningen upplöstes Det uppstod grupper — muhammedaner och europeer talade med varandra Man overlade om vilka skriftliga överenskomme'ser som skulle göras Ett förslag utarbetades, som lastes upp och antogs

Jag såg ut genom fönstret mot hamnen och havet Solen gick ner bakom Santa-Cruz Här och där såg man några brinnande hus Följande dag skulle hela staden veta att det var slut på skracken och hatet

Under de följande dagarna organiserade muhammedaner och europeer tillsammans försoningsfester

Tusenden deltog i den sista stora manifestationen framför stadshuset Biskopens försonande och hoppgivande ord avbröts av högljutt bifall och de muhammedanska kvinnornas rytmiska «you-you»-rop Vem skulle ha kunnat tro detta några dagar tidigare!

Realistiska iakttagare har hävdade att denna snabba försoning o- möjligt kan vara någon längre tid Det skulle enligt dem finnas all- för mycket hat, splittring och mot- stridande intressen

Och ändå kommer Algeriet att inom kort på nytt kunna leva vidare, när algerier sätter sina per- sonliga intressen, sin hamndlust och sin självskhet åt sidan

Gud saknar inte under när man- niskan i tro foretar sig det omoj- liga När muhammedaner, kristna och judar lyssnar på honom kom- mer tillståndet i världen att bli mycket mera harmoniskt

Det är orsaken till att jag själv har stannat i Algeriet

Med tillstånd av Tribune de Caux

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

Exklusiv swimmingpool i glasfiberarmerad plast

(6-8 mm väggjocklek)

13.800:-

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, spackling, målning och underhåll. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

Bahama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvarmare, bräddavlopp, bottenavlopp, inbyggd belysning samt mahognytrappa med rostfria ledstänger. Pris endast 13 800 - kr fritt fabrik inkl 2 servicebesök (exkl moms)

Vi levererar utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

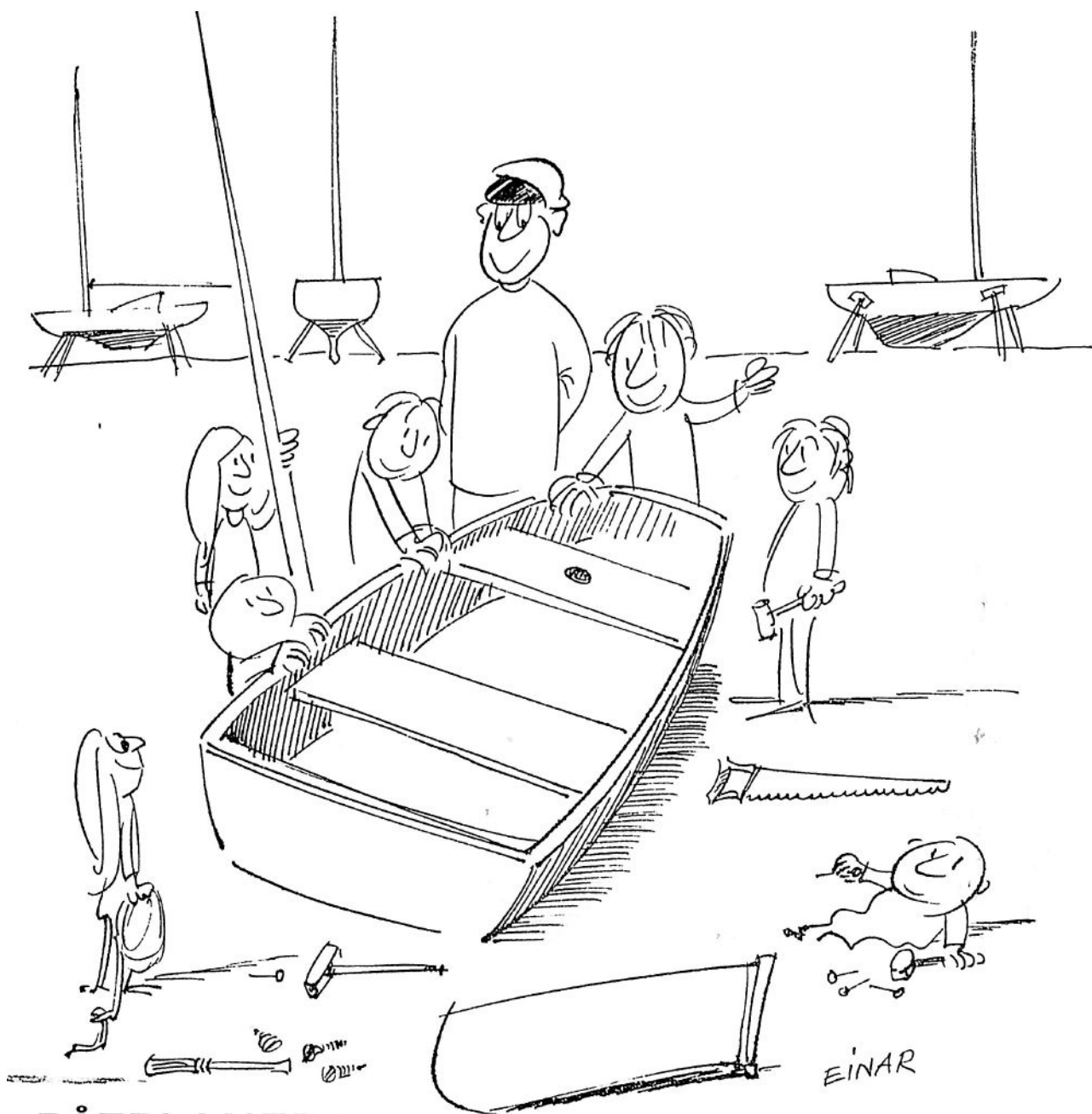
Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr!

BAHAMA-POOL AB

Box 145, 542 00 Mariestad

Tel 0501/145 64

BÅTPLANER?

Rådfråga

Båt-PONTUS

Göteborgs

Frihamn

Tel: 031-510704

Båt
PONTUS